

RICHARD MORGAN

**OMUL NEGRU
I**

Respect pentru oameni și cărți

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU I

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

PALADIN

Colecție coordonată de Michael Haulică

Redactor: Diana Marin-Caea

Tehnoredactor: Sinziana Dumitrache

Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MORGAN, RICHARD

Omul negru / Richard Morgan; trad. de Roxana Brînceanu. –

București : Paladin, 2014

ISBN 978-606-93637-8-2

I. Brînceanu, Roxana (trad.)

821.111-31=135.1

Richard Morgan

Black Man

Copyright © Richard Morgan, 2007

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Această carte este dedicată memoriei mamei mele

MARGARET ANN MORGAN

*care m-a învățat să vânez fanatismul religios,
cruzimea și nedreptatea cu o ură neîmpăcată și
să disprețuiesc ipocrizia care întoarce privirea sau
născocoște scuze comode atunci când aceste vicii
răsar mai aproape de ograda noastră decât ne-am
dori.*

Mi-e dor de tine.

Respect pentru oameni și cărți

„Pare plauzibil ca în următorul secol natura umană să fie remodelată de către știință. Dacă va fi așa, se va face la întâmplare, ca o consecință a conflictelor din zona obscură în care marile afaceri, crima organizată și mișcările secrete ale guvernării se luptă pentru a obține supremația.“

JOHN GRAY, *Straw Dogs*

„Omul, pentru gândirea discontinuă, este un concept absolutist. Nu pot exista jumătăți de măsură. Iar aceasta este originea multor rele.“

RICHARD DAWKINS, *A Devil's Chaplain*

Respect pentru oameni și cărți

PROLOG

Spre casă

Oțel sclipind, oțel sclipind...

Larsen clipește și se mișcă ușor pe targa automată care înaintează sub o succesiune liniară de panouri luminoase și contrafișe laterale de acoperiș. Odată cu vederea își recăpătă și cunoștința, tulbure și lent; se află pe coridorul din spate. Deasupra, lumina se reflectă pe fiecare bară de metal, crescând în intensitate de la sclipire la explozie totală și apoi descrescând pe măsură ce ea trece pe dedesubt. Presupune că strălucirea repetată a trezit-o. Asta, sau genunchiul care o doare groaznic, chiar prin obișnuita mlaștină amețitoare a medicamentelor de decantare. O mână îi zace pe piept, apăsând materialul subțire al costumului criogenic. Aerul rece care îi atinge pielea îi spune că în rest e dezbrăcată. Un sentiment bizar de déjà-vu se strecoară în ea odată cu revenirea la realitate. Tușește puțin – vagi rămășițe ale gelului de container din fundul plămânilor ei evacuați. Se mișcă din nou, mormăind ceva pentru sine.

„...nu iar...?”

„Ba da, iar. Moștenirea cormoranului, da, iarăși.”

Respect | Ciudat. Nu se așteptase să audă o altă voce, cu atât mai puțin una care vorbea în șarade. Criogenarea este de obicei un proces complet mecanizat, programele sunt concepute astfel ca ei să se trezească înainte de sosire, și doar dacă ceva merge prost...

„Deci acum ești mare expertă în criogenare, nu-i așa?”

Nu e – întreaga ei experiență anterioară se reduce la trei decantări test și una reală, la sfârșitul călătoriei în exterior, de unde, presupune ea, senzația de déjà-vu. Totuși...

„...mai mult de trei...”

„...nu sunt mai multe, nu sunt...”

Vehemența replicii are o latură tăioasă care nu-i place. Dacă ar fi auzit-o în vocea altei persoane, să zicem a unui subiect al testului, s-ar fi gândit la sedative, poate chiar ar fi chemat paza. În gândurile ei apare brusc un fior rece, ca atunci când îți dai seama că mai e cineva cu tine în casă, cineva pe care nu l-ai invitat tu. Ca atunci când din senin te gândești că s-ar putea să nu fii pe deplin întreg la minte.

„Sunt medicamentele, Ellie. Lasă-le, treci mai departe.”

Oțel sclipi...

Autotarga se leagănă ușor, cotind la dreapta. Din cineștie ce motiv, asta îi determină o accelerare violentă a pulsului, o reacție pe care, sub influența medicamentelor, o etichetează, aproape impasibil, drept panică. Fiorul pieirii iminente o străbate ca o apă rece. O să se prăbușească, o să se lovească de ceva sau ceva o să-i lovească pe ei, ceva masiv și străvechi, dincolo de înțelegerea umană, rotindu-se la nesfârșit prin noaptea pustie din afara navei. Călătoria în spațiu nu e sigură, a fost nebună să creadă asta, să semneze contractul și să considere că o să scape ușor, că o să ajungă acolo și o să se înapoieze acasă teafără, ca și cum n-ar fi fost

Respectiv vorba decât de o călătorie suborbitală peste Pacific, pur și simplu *nu se poate*.

„Lasă, Ellie. Sunt medicamentele.“

Apoi își dă seama unde se află. Brațele pliate ca de păianjen, ale autochirurgului trec precum o roată pe la periferia câmpului ei vizual atunci când targa își fixează poziția pe patul de examinare. O ușurare îndreptățită se prelinge în ea.

Ceva nu merge bine, dar ea se află în locul potrivit. *Horkan's Pride* este echipată cu cele mai bune sisteme medicale automate pe care COLIN știe să le facă, a citit asta în *Colony News*, și întregul set IA de la bordul navei trecuse printr-o reparație capitală cu câteva săptămâni înainte de plecare. „Uite, lucrurile rele care i se pot întâmpla unui corp criogenat au și ele o limită, nu-i așa, Ellie?“ Funcțiile organismului sunt încetinite până la un ritm minim, și la fel se întâmplă cu orice lucru dăunător pe care l-ai putea lua cu tine.

Dar panica, sentimentul de rău inevitabil, n-o lasă în pace. O simte greoaie și insistentă, ca un câine înverșunat asupra unui membru anesteziat.

Întoarce capul într-o parte pe targă și îl vede.

O senzație de familiaritate, mult mai puternică acum, o străbate ca un curent electric.

Cândva, într-o excursie prin Europa, fusese la Museo della Sindone din Torino și văzuse imaginea torturată imprimată pe pânza păstrată acolo. Stătuse în semiîntuneric, de cealaltă parte a geamului securizat, înconjurată de murmurele respectuoase ale credincioșilor. Nefiind nicio dată credincioasă ea însăși, Larsen fusese totuși ciudat de tulburată de trăsăturile aspre și trase ale feței care îi întorcea privirea din camera etanșă vidată. Părea un testament

al suferinței umane, care scurtcircuitase complet pretențiile sale divine și care făcea irelevantă devoțiunea. Priveai la acel chip și te izbea încăpățânarea absolută a vieții organice de a supraviețui, moștenire a sfidării intrinseci, încrâncenate, cu care lungul marș al evoluției te-a hărăzit.

Ar fi putut fi același om. Aici, acum.

Stă sprijinit de un dulap înalt, fixând-o, cu brațele având tendoane ca niște funii încrucișate peste pieptul sfrijit ale cărui coaste se pot vedea chiar și prin tricou, cu un păr lung și drept atârând de ambele părți ale feței înguste, subțiate și mai mult de durere și voință. Gura îi e o linie strânsă, gravată între bărbia ascuțită și nasul ascuțit. Sub pomeți, obrajii sunt subți.

Inima începe să-i bată greu în piept atunci când îi întâlnește ochii.

— E...

Odată cu vorbele vine și o înțelegere înfricoșătoare, o monstruoasă recunoaștere a faptelor pe care mintea ei conștientă încă încearcă din greu să le evite.

— E genunchiul? Piciorul?

Nu se știe de unde, găsește brusc puterea de a se ridica într-un cot, forțându-se să privească.

Imaginea se suprapune violent peste amintire.

Țipătul țâșnește din ea, sfâșiind pentru moment pânda de păianjen a medicamentelor din organismul ei. Ea nu are cum să știe cât de slab sună în spațiul rece al infirmeriei, dar în interiorul ei pare să-i spargă urechile, iar informațiile care vin odată cu el îi înnegurează vederea, amenințând s-o facă să se prăbușească. Știe că nu țipă din cauza a ceea ce vede.

Respect p...
 Nu a ciotului strâns bandajat cu care se termină coapsa ei dreaptă, la douăzeci de centimetri sub șold; nu din cauza asta.

Nu a înțelegerii că durerea din genunchi e o durere fantomă într-un membru pe care nu-l mai are; nu din cauza asta.

Țipă din cauza amintirii.

Amintirea drumului pe targă, pe coridorul tăcut, ușoara legănare și intrarea în infirmerie, iar acolo, învăluit în ceața medicamentelor, scrâșnetul lamei ferăstrăului, schimbarea de tonalitate atunci când taie și sfârâitul slab ca o sorbitură al laserului cauterizant care urmează. Amintirea a ceea ce se întâmplase ultima dată și faptul că înțelegea, îngreșoșată și înfrântă, că o să se întâmple din nou.

— Nu, șoptește sfârșită. Te rog.

O mână cu degete lungi o apasă cald pe frunte. Figura de pe giulgiul din Torino plutește deasupra ei.

— Ssst... cormoranul știe de ce...

Dincolo de acel chip vede mișcări. Știe din amintire ce sunt. Mișcările secrete, inflexibile, de păianjen ale autochirurgului care se trezește.

Oțel sclipind...